

Berättelsen om hur tenorerna blev inlåsta i ett tyskt kyrktorn och andra historier från körresan 2004.

Såsom upplevt av Lisa Jonsson

Probably the best bus in town

Majmorgonen var mulen och kall när kören samlades för avresa med en lätt överdimensionerad, brandgul buss som hade den övertygande texten "Probably the best bus in town" målad på sidan. Busschauffören Gunnar gav oss fortlöpande mycket detaljerad information om allt från busstoalletens spolningssystem till passregler i Tyskland. Från hatthyllan längst bak i bussen dinglade rader med blå körkåpor i sina galgar. Den bakre delen av bussen var varmast, varför den begagnades som pajuptningsområde av de fikaansvariga som spred ut den medhavda färdkosten på sätena. Lunch och sjuksjukpilller intogs på båten från Trelleborg. Vi repeterade också en stund med en dirigent som vinglade omkring i rummet enär omgivningen gungade avsevärt.

Den danska staden Göteborg

Första morgonen åkte vi till den lilla staden Güstrow. Kyrkan var stor och kall och luktade gammal källare. Där fanns utsmyckningar från 1500-talet, och klotter från 1931 inristat i kyrkbänkens trä. Vi krängde på oss kåpor och sjöng ett par sånger under den välbesökta gudstjänsten. Däremellan försökte vi med varierande framgång hänga med i psalmerna och en lång predikan på tyska. Prästen presenterade oss och nämnde flera gånger att vi var från Göteborg, en stad i Danmark. Flera personer ur församlingen kom fram till oss efteråt och försäkrade att de vet att Göteborg ligger i Sverige, och kantorn lovade ge prästen en atlas i present.

Spargel, Spargel, Spargel und Spargel

Det var sparrissåsong i Tyskland. Färsk sparris fanns på varannan meny och avnjöts dagligen på längden och tvären, som soppa, kokt, stekt, till förrätt, varmrätt och... nå, det var nog ingen som åt det till efterrätt. Efter lunch lämnade vi staden Güstrow, som var mycket tom och ödslig denna helgdag. Vår apelsinfärgade buss rullade vidare genom kastanjealléer, förbi vidsträckt rapsfält och mängder av vindkraftverk. Målet för eftermiddagen var Stralsund där orgeldemonstration i Mariakyrkan stod på programmet.

Den förbjudna orgelinspelningen

Den stora kyrkan visade sig vara full av byggnadsställningar eftersom den höll på att restaureras. Den hade ett högt torn som erbjöd fantastisk utsikt över staden och vattnet. En tur upp för de hundratals trappstegen kostade två euro och flera dagars träningsvärk. Det var det värt. Medan somliga av oss gick upp och ned för trappor sysslade Lasse med att rigga det stora stativet med de fina mikrofonerna för att kunna banda Erland när han provade den gamla orgeln. Stativet var flera meter högt men liknade ändå en tandpetare i den kolossala kyrkan. Efter en halvtimmes arbete med detta meddelades att inspelning var förbjuden, av något oklart skäl som skulle ha med byggnadsställningarna att göra. Det var bara att packa ihop den stora utrustningen och spela in i smyg istället. Besöket i Stralsund avslutades med gemensam middag på en restaurang som delade ut små flaskor med Jägermeister till alla män, men inget till damerna, och erbjöd en relativt ointressant buffé. En servitris försvann ned i vinkällaren och kom aldrig tillbaka, och en annan serverade otjänligt vin. Men vi sjöng och hade väldigt trevligt ändå.

Huskur mot förkylning

Nästa dag bar det av till Schwerin där vi först blev stående en stund på en blåsig parkering i väntan på en guide. Vi tänkte ta oss en kopp kaffe från bussens bryggare, men en tillintetgjord Gunnar upptäckte snart att en säkring gått så vattnet var kallt. Guiden var engagerad men sävlig, något som retade somliga men uppskattades av andra. Hon visade slottet och andra byggnader i Schwerin och fick hela tiden överrösta små mörkhyade män med dragspel som fanns i varje gathörn.

Mer än halva sällskapet trotsade kylan och åt lunch på en uteservering. Marie försökte få bukt med en förkylning genom att spetsa sitt rödvin med Echinacea. Oklart om det hjälpte.

Tenorerna i kyrktornet

Schwerins domkyrka var ännu större och högre i tak än de vi besökt tidigare, och hade en vacker orgel om än inte lika gammal som den i Stralsund. En mycket sympatisk och tillmötesgående organist visade oss orgeln, även invändigt där man kunde ta sig runt på små smala trappor och gångar. Det var så trångt bland alla piporna att vi inte fick plats allihop så vi gick i två omgångar. Den grupp som inte innehöll Erland blev grundligen urblåst eftersom han befann sig vid tangenterna och passade på att ta ett ackord just när vi andra hade huvudena i varsin orgelpipa. Det lät ganska mycket. Medan Erland sedan spelade en stund, med benäget bistånd av den tyske organisten som susade fram och tillbaka och skötte register och luckor, bestämde sig Ulf och Martin för att ta en titt på utsikten från kyrktornet. Ingen saknade dem egentligen förrän vi stod utanför på torget. Organisten hade stängt och låst kyrkan och gått hem. Det var ren tur att en dam som jobbade i kyrkan och hade nyckel råkade komma förbi och kunde rädda kören från att bli fullständigt tenorlös.

Time to wake up now Lennart

I viss konkurrens med en hel armé av lilafärgade små bilar med gräddreklam ställde vi upp oss i en liten tunnel mellan det stora torget och ett lite mindre med en marknad och rev av det profana programmet. Förbipasserande stannade och applåderade snällt. Efter viss utforskning av stadens affärer och caféer återvände vi hem till hotellet New Orleans i Wismar. Martin och Lennart ägnade sig åt gitarrspel på rummet fram till småtimmarna och lyckades i farten lära Ulf tillräckligt många ackord för att han något senare skulle kunna väcka Lennart med sång och spel. "Time to wake up now Lennart" till Tom Dooley-melodi.

En sjungande munk, och en liten

Det var fortfarande kallt och blåsigt den sista dagen på resan. Dock tillräckligt soligt för att en båttur i hamnen skulle vara njutbar. Kören var utspridd i stan på förmiddagen men vi samlade sedan ihop oss för ett litet framträdande i en gatukorsning till glädje för shoppande Wismarbor. En tjej undrade vad vi sjöng på för språk. Texten i Leksands brudmarsch gav kanske ledtrådar? Inför konserten på en utställning i en kyrka repeterade vi en stund i en annan kyrka. Utställningen var i S:t Mariakyrkan som bombats under kriget och nu höll på att byggas upp igen. Golvet bestod tills vidare av sand som vi säkerligen fick med oss mycket av, samlat i kåpornas fällar. En glad munk i brun kåpa och rep om magen berättade om kyrkan och utställningen och bjöd själv på lite sång. Vi var alla frusna och trötta och ville nog egentligen helst tillbaka till hotellet, men som tack för konserten fick vi en tur på stan med en svensktalande guide som var mycket entusiastisk och kunnig och bad om ursäkt för sin svenska trots att den var utmärkt. Tyvärr vann inte hans entusiasm över kylan som blev allt kyligare och blåsten som blev allt blåsigare. Efter att det började regna var det bara Martin och Marie som stannade, alla andra hade droppat av för att tina upp på hotellrummen: Kvällens begivenhet var en riktig festmåltid på restaurangen "Den lille munken". Vi hade ett rum för oss själva och satt allihop runt ett stort bord och serverades fantastiskt god mat. Mycket sparris. Under tiden sjöng vi de flesta sånger vi kunde komma på, inklusive en gungande armkroksversion av "Morgon" som Erland försökte dirigera trots att hans bordsgrannar tagit stadiga grepp om båda hans armar. Lämpliga resmål för framtida körresor diskuterades och förslag som "något varmt ställe, typ Kanarieöarna" applåderades.

Hemresan

Det kändes ganska lagom att åka hem, men ändå vemodigt att resan redan var över. Hemfärden gick lika smidigt som resan åt andra hållet med lagom mycket fikapaus för att hålla eventuell otålighet och hunger borta. Tre gitarrer och en flöjt var igång i bussen och ett okänt antal böcker med visor avverkades. Några dagar senare minner mina ännu ömmande fingertoppar om gitarrlektioner längst bak i bussen och en lyckad resa med mycket musik och många, många skratt.

Göteborg, 28 maj 2004